

עין משפט
רי מצוה

גד:

האיש מקדש פרק שני קידושין

מסורת הש"ס

תרי תנאי ואליבא דר' יהודה. פ"ה איכא למ"ד ירושלים מקדשא
שאל יטול מאבני החומה לבנות בנימו מעל ואיכא למ"ד
לא מקדשא מיהו קשה דבפ' שני דינו גיריות (במנחה ק"ק: תני
אבני מוצא וההיכל והעזרה באין מנדק הבית מן לחומת העזרה

תרי תנאי ואלבא דר' יהודה אמר
עולא משמיה דרב פרא אומר היה ר"מ
קדש במזיד מתחלה בשוגג אין מתחלה
ולא אמרו בשוגג מתחלה אלא לענין קרבן
בלבד וכי מאחר דאין מתחלה קרבן במאי
מחייב אלא כי אתא רבין פריש משמיה
דבר פרא אומר היה ר"מ הקדש במזיד
מתחלה בשוגג אין מתחלה ולא אמרו בשוגג
מתחלה אלא לענין איכילה בלבד אמר רב
נחמן אמר רב אריא בר אבהו "הלכה כר"מ
במעשר הואיל וסתם לן תנא כותיה
יהלכה כר' יהודה בהקדש הואיל וסתם לן
תנא כותיה כר"מ במעשר מאי היא דתנן
כ"ר רבועי ב"ש ואומרים אין לו חומש ואין
לו ביעור וב"ה אומרים יש לו ב"ש ואומרים
יש לו פרט ויש לו עוללות וב"ה אומרים
יכולו לנת מ"ט רב"ה גמרי יקודש יקודש
במעשר מה מעשר יש לו חומש ויש לו
ביעור אף כרם רבועי יש לו חומש ויש לו
ביעור וב"ש לא גמרי קודש מעשר
וב"ה אומרים במעשר כמאן סבירא להו אי
כ"ר יהודה אמאי כולו לנת האמר מעשר
ממון הדינא הוא אלא לאו כר"מ כ"ר יהודה
בהקדש מאי היא דתנן הישילא ביד פיקח
ונזכר עד שלא הגיע אצל חנווני חנווני מעל
לכשיצא וכ"ר יהודה במעשר מי לא תנן
יהתנו יהפודה מעשר שני שלו מוסף עליו
חמישיתו בין משלו בין שניתן לו במתנה
מני אלימא ר"מ היא מי מצוי היב ליה
במתנה והאמר מעשר ממון גבוה הוא אלא
לאו ר' יהודה לא לעולם ר"מ והכא במאי
עסקינן יבגן דיהיב גיהליה במיבליה וקסבר
מתנות שלא הורמו כמי שלא הורמו דמיין
ת"ש יהפודה נטע רבועי שלו מוסף עליו
חמישיתו בין משלו בין שניתן לו במתנה
מני אלימא ר"מ מי מצוי היב ליה והאמר
קודש מעשר ממון גבוה הוא אלא לאו ר' יהודה
לעולם ר"מ והכא במאי עסקינן יבגן דיהיב
כשהוא סמדר ודלא כר' יוסי דאמר סמדר
אסור מפני שהוא פרי ת"ש ממשך הימנו
מעשר בסלע ולא הספיק לפדותו עד
שמעבר בשתים נותן סלע ומשתכר בסלע
ומעשר שני שלו מני אלימא ר"מ אמאי
משתכר בסלע ינותן את הכסף וקם לו
אמר רחמנא אלא לאו ר' יהודה לעולם ר'
יהודה והכא חד סתמא והכא תרי סתמי
ואי סתמא דוקא מ"ה לי חד סתמא מה לי
תרי סתמי אמר רב נחמן בר יצחק הלכה
כר' מאיר יהואיל ותנן בבחירתא כוותיה
תנן

מ"ה אלא ואלבא דר' יהודה. איכא למ"ד ירושלים מקדשא
שאל יטול מאבני החומה לבנות בנימו מעל ואיכא למ"ד
לא מקדשא מיהו קשה דבפ' שני דינו גיריות (במנחה ק"ק: תני
אבני מוצא וההיכל והעזרה באין מנדק הבית מן לחומת העזרה
בגון חומת העיר באין משירי לשכה
ובמסכת שקלים דף ק"א.) מניא אבני
מוצא וההיכל והעזרה בגון חומת
העיר באים מלכת נדק הבית וי"ל
דבנה פליגי דההיא דשני דינו גיריות
ס"ל אין מועלין גשירים וכמאן דאמר
ירושלים אינה קדושה והכי קאמר
דאבני מוצא וההיכל והעזרות
קדושים באין מנדק הבית קדוש
כמו כן וחומת העיר דליתו קדוש
לא מקדשי הלכה וההיא דמסכת
שקלים קדושה אבני מוצא וההיכל
והעזרה באין משירי לשכה סבר
דמועלין גשירי הלכה ולכן עושין
מהן דבר קדושה וכ"ש מנדק הבית
קדוש טפי מן לחומת העזרה בגון
חומת העיר ומגדלותיה באין מנדק
הבית כלומר אף מנדק הבית קדוש
קדושה גדולה דקסבר ירושלים קדושה:
קרבן כי פחיה. ללא היה מיין
כי פחיה אלא כלכלה או
הנחת הגוף: גמר קדש קדש
במעשר. וא"ת אי"ל ליל הלולא דדרש
מיניה בפ' ילד מנדקין (בבבב דף לה.)
אחליה והדר אכליה מיקום ליה מתך
ג"ש וי"ל דאי מג"ש לא היה דיעין
דפריין רבועי נוהג אלא בזמן שמעשר
שני נוהג ולא בשנה שלשית אי נמי
ה"ה מאי חיות דגמרי דמעשר
ילפי משמעות שופס דמיו ואינו
יולא לחלוטין (ואכל מאחר דגמרי
מהולטן שפוט תופס דמיו גמר
מעשר) ו"ת: לעיל אמר אלא
אענין אביה. הא דנקט אכליה
לאו דוקא דה"ה אס היה שמן
דהקדש והלוקט זו הנר דמעל
שהרי כלה אותם מן העולם וא"ת
אי"ל אמאי מועלין כדתנין וי"ל
דהסן מן איירי שקל כנגדן
משקלות שנהנה מגוף השקלים
והו כמו אכליה ולא אלא אלא
למעטיו הולאה:

שילח ביד פיקח ונובר בו.
וא"ת אמאי לא מייתי
מרישא דקאמר שילח ביד חרש
שוטה וקטן עשו שליחותו גזר מעל
לא עשו שליחותו חנוני מעל אלא
היכא דהו שוגג מיין קרבן מעילה וי"ל
דמהייל לא מוכח אלא דבשוגג מתחלה
אלא דנמוז לא מתחלה לא שמעין
ומתך דבנה שמעין תרי מדקאמר
זכר עד שלא הגיע אצל חנווני חנווני
מעל ולא נעל הבית אלא שמע
דנמוז אינו מתחלה ומדקאמר חנווני
מעל לבשווא מכלל דבשוגג מתחלה:
אמר

חומש נטע רבועי מניל אלא
שנכל הפרה וקמ"ל דכל זמן שהוא סמדר יכול לתתן במתנה שאין שם רבועי עליו ודלא כר' יוסי דאמר במסכת ערלה
סמדר ערלה אסור מפני שהוא פרי וקרינא זיה ערלתא את פרייהו: משך סימנו. איש מחבירו: נותן סלע. וקנה את המעשר
שמתנה משמו קנאו ולא אמרין נשות בעלי מעשר אייקר וריקן לחללו בשנים: משני מעשר שני שלו. שהמעשר ממון הדינא וקנה
במשיכה: ונתן הכסף וקם לו. אין הקדש נקנה במשיכה דלמידי זיה ויסק חמישית כסף ערך עליו וקם לו ואין שער וזוקה קוין קרקעותיו
מנא רבי משנה זו דכרס רבועי מלא כסדר זרעים (מעשר שני פ"ה מ"ג) וחדל צעדות (פ"ד מ"ה): הכי גרסינן ואי סתמא
דוקא מה לי חד סתמא כו': הואיל ונתן כפיסא כווייה. מסכת עדיות קרי בחירתא כלל דצריכה העידו מפי גדולים והלכה כמותן:
הכי

שפלו לו בעלים וכו'. בבחיורא. עדיות. העירו כל דבריה ספי גדולים וחשובים. ומתנין דכרס רבועי יש לו חומש קאמר דשמעא
דכ"ה דגמרי קדש קדש מעשר אלא סמך גבוה הוא.

הוא ר"ה הוקן (השחר)
שכתב פיג דמעשר שני
(ירוש' מעשר שני סמך גבוה
הוא שנאמר לה הוא. לסיכך
אנו נקנה במתנה אלא נתן
לו את הטבל והקבל מפרשי
מעשר וכו'. וכתב הר"ם פ"ה
(ה"א) הפרה מעשר לשכמו
בין שהיה שלו בין שניתן
בכירוש בין שניתן לו במתנה
הרי זה מוסף עליו חומש
וכי. ורש (אישון פ"ה ה"ד)
כתב מתנות שלא הורמו הרי
ולא כמי שהורמו לסיכך ושרא

- 1 ובענה הקדושה יהיה כל
פיו קדש הלולים כי
קריא י"ט כד
2 וכל מעשר הארץ פורע
הארץ מפני הענין ל"י הוא
קדש ליה: קריא כ"ז
3 ואם גאל יגאל את
הקדש המקדש ויש אף
המשפט כסף ערבך עליו וקם
הקדש בו כי
4 מירוש' שכתב רבועי טעון
חילול. חוס' ב"ק ט"ז. ב' סמ'
בשנה ארבעה ושני רביעית
וחמישית חמישית נוהג
חילול. חוס' בבבב ט"ז
קמ"ל. חוס' אבן עזר: ללא
שנים דגמרי קדש קדש
מעשר נתנו ענין לשנה
שלישית רביעית. ריבואי
ג. לחומת קדש קדש
משמעות. חוס' בבבב ט"ז.
ד. שאין לו פריין כלל. חוס'
ב"ק ט"ז. ואין להקשות
כלל למה לי קדש חופק ליה
מהלולים גריד קדש
אצטרף למידי קדש לו
חוס' דאמר בפ"ב ירוש' וי"ל
חוס' ב"ק ט"ז. ונחמת מנה
הקדש. חוס' רשב"י: ראין
מתחלה בחוצות שונג משום
דלא ניחא להו דמתחיל הקדש
על ידוהו. חוס' האר"ש.